

Arrest

nr. 295 119 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit subdorp Shwep, gelegen in hoofddorp Dawlatzai, district Chaparhar, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, twee zussen en twee broers. De taliban waren sterk aanwezig in uw regio. Ook in uw dorp woonden een twintigtal talibanstrijders. Via geruchten die rondgingen in uw dorp, wist u welke dorpelingen tot de taliban hoorden.

Uw familie bezit tot op heden drie stukken land waarop zij shaftala, spinazie en uien kweken. Uw familieleden planten ook tarwe, maïs en katoen. Zij verkopen de katoen en de overige producten houden zij voor eigen consumptie.

Jullie velden zijn op een afstand van vijftien minuten te voet van jullie huis gelegen. U zelf ging naar school en hielp buiten de schooluren uw familie met het bewerken van jullie velden.

Toen u op een dag vroeg in de ochtend naar uw veld vertrok om shaftala te plukken, zag u zes talibanstrijders op uw veld staan. Ze waren een bom in uw veld aan het plaatsen. Toen zij u opmerkten, riepen zij tegen u dat u moest weggaan. U rende terug naar huis. U vertelde wat u had gezien aan uw oudere broer. Hij belde hierop zijn kennis, S., die bij de lokale politie werkt.

Ongeveer tien minuten nadat uw broer de politie had gebeld, arriveerden de agenten en ontstond er een gevecht tussen hen en de talibanstrijders. U hoorde de geweerschoten vanuit uw huis. Na afloop van het gevecht vernam u het gerucht dat twee talibanstrijders om het leven waren gekomen.

Twee dagen na het gevecht ontving u een brief van de taliban thuis. In deze brief stond dat u en uw broer ervan werden beschuldigd verraders te zijn.

Twintig dagen na het ontvangen van de dreigbrief, kwam uw broer op een ochtend niet meer thuis nadat hij suiker was gaan halen in de winkel. U ging naar de winkel waar uw broer naartoe was gegaan, waarna de winkелеigenaar u vertelde dat uw broer was meegenomen door gemaskerde mannen. U en uw familie waren radeloos. Een dag later werd het levenloze lichaam van uw broer gevonden door soldaten. Drie dagen na de dood van uw broer, ontving u een tweede dreigbrief. Hierin stond dat de talibanstrijders uw broer hadden vermoord en dat ze eisten dat u zichzelf zou overgeven aan hen. Tien dagen na het krijgen van deze tweede dreigbrief verliet u het land.

U verliet Afghanistan omstreeks juli 2020 en kwam na een vier maanden lange reis aan in België in november 2020. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u uw eigen taskara neer, alsook die van uw broer en vader. Verder legt u twee dreigbrieven van de taliban neer, een brief van de maliks en een document van uw voormalige school.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest vermoord te zullen worden door de taliban, omdat zij u ervan beschuldigden hen te hebben verraden (CGVS p. 17 en p. 18).

Gelet op het geheel van weinig aannemelijke, vreemde en niet doorleefde verklaringen die u aflegt kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Zo is ten eerste uw eigen gedrag en dat van uw familie opvallend, gelet op de precaire en moeilijke situatie waarin jullie je bevonden. Zo is het zeer vreemd dat jullie vernamen dat uw broer was ontvoerd, maar dat jullie op geen enkele manier stappen ondernamen om hem te vinden of het hoofd te bieden aan de situatie.

Wanneer u in dit kader ten eerste wordt gevraagd wat u heeft gedaan diezelfde dag nadat u had ontdekt dat uw broer was ontvoerd, zegt u dat u thuis was en aan het huilen was. Iedereen thuis was aan het huilen (CGVS p. 15). U zegt dat er buiten huilen niets anders was dat jullie konden doen. Gevraagd wat uw ouders, zussen en broer deden nadat jullie ontdekten dat uw broer was vermoord, antwoordt u dat ook zij niets deden omdat ze niets konden doen en dat ze gewoon huilden. Gevraagd waarom u of uw familieleden niet naar de winkелеigenaar gingen om meer informatie te verkrijgen, antwoordt u dat u niet weet wat jullie nog konden vragen. 's Ochtends had de winkелеigenaar al alles tegen u gezegd over wat hij had gezien. U wordt erop gewezen dat de winkелеigenaar u niet alles wat hij had gezien had gezegd. Hij had u enkel gezegd dat uw broer was ontvoerd door gemaskerde mannen.

Hij had u bijvoorbeeld niet gezegd door hoeveel mannen, op welke wijze en eventueel waar naartoe (CGVS p. 15 en p. 16). U reageert vaag op deze opmerking. U zegt dat de winkeleigenaar geen informatie wilde geven en slechts zei dat gemaskerde mannen uw broer hadden meegenomen (CGVS p. 16). Het is opmerkelijk dat uw familie vrede zou nemen met zulke vage informatie en dat niemand van jullie zou zijn teruggekeerd naar de winkel om te spreken met de winkeleigenaar, die ooggetuige is geweest van de ontvoering. Dit doet reeds twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het ook vreemd dat noch u, noch iemand van uw familie naar de politie stapte om de ontvoering van uw broer te melden. Wanneer u wordt gevraagd waarom jullie dit niet deden, zegt u slechts dat de politie het al wist gezien er een wijdverspreid gerucht was ontstaan in het dorp. Gevraagd waarom u en uw familie niet actief de hulp van de politie opzochten, geeft u geen overtuigend antwoord. Zo herhaalt u dat de politie het al wist. U zegt dat zelfs indien jullie naar de politie zouden zijn gegaan, zij niets zouden hebben gedaan. Gevraagd waarom de politie niets zou hebben gedaan, geeft u geen antwoord op de vraag. U zegt dat de politie wist dat uw broer ontvoerd was en dat het hele dorp het wist. Nogmaals gevraagd waarom u zegt dat de politie niets zou hebben gedaan indien jullie hen om hulp waren gaan vragen, zegt u dat er veel mensen waren ontvoerd en dat de politie daar niets aan kon doen. U zegt dat vanaf het moment dat jullie hoorden dat uw broer was ontvoerd, jullie wisten dat hij dood was (CGVS p. 16). Het blijft echter vreemd dat jullie zonder meer slechts berustten in het lot van uw broer en dat niemand van jullie iets anders ondernam behalve huilen. Dat is des te meer vreemd gezien uw familie via uw broer een contact had bij de lokale politie van uw dorp, genaamd S., en jullie al eerder naar hem waren gestapt om de talibanstrijders aan te geven (CGVS p. 12 en p. 17). Uw verklaringen over de reden waarom jullie niet naar de politie gingen, komen weinig doorleefd over en doen daarom ook verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien blijkt uit algemene informatie dat de taliban zich wel degelijk ook schuldig maken aan ontvoeringen, zonder de persoon in kwestie onmiddellijk te vermoorden. Deze informatie bekrachtigt het vastgestelde, namelijk dat het vreemd is dat jullie zonder meer slechts berustten in het feit dat uw broer dood was.

Wanneer u verder wordt gevraagd of het geen mogelijkheid was om naar de dorpingen te gaan van wie jullie wisten dat ze tot de taliban behoorden om eventueel een overeenkomst te treffen, zegt u plots dat jullie niemand kenden in het dorp (CGVS p. 16). Gezien u al heel uw leven in uw dorp had gewoond, is het onduidelijk vanwaar deze verklaring plots komt (DVZ verklaring 10; CGVS p. 3). U wordt er verder op gewezen dat u eerder verklaarde dat u in het dorp wist wie tot de taliban behoorde en wie niet (CGVS p. 9, p. 10 en p. 16). U reageert niet op de opmerking. U zegt slechts dat u de talibanstrijders in het veld zag en dat ze u daarna een dreigbrief stuurden. Jullie namen de dreigbrief niet serieus, maar daarna werd uw broer ontvoerd (CGVS p. 17). Uw vage verklaringen en het feit dat ook wat dit betreft niet blijkt dat uw familie iets ondernam om jullie uit jullie precarie situatie te verhelpen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het vreemd dat u verklaart dat jullie de dreigbrief niet serieus namen (CGVS p. 17). Eerder tijdens uw onderhoud verklaarde u namelijk dat veel dorpingen problemen hadden met de taliban, dat sommigen werden vermoord en dat er bijna dagelijks gevechten plaatsvonden (CGVS p. 11). U zelf was enorm bang van de taliban en rende elke keer wanneer u hen zag weg (CGVS p. 10 en p. 11). Wanneer u wordt gevraagd waarom jullie de dreigbrief niet serieus namen, geeft u een nietszeggend antwoord. U zegt dat jullie het niet serieus namen en gewoon dachten dat het een papier was dat jullie was toegestuurd. Gevraagd waarom u het niet serieus nam en dacht dat het slechts een vel papier was, geeft u een niet overtuigend antwoord. Zo zegt u dat de overheid actief was en jullie niet dachten dat de taliban iets zouden kunnen doen. U wordt erop gewezen dat u eerder verklaarde dat er veel veiligheidsincidenten, waaronder ontvoeringen en moorden, plaatsvonden in uw dorp door de taliban. U wordt in dit verband gevraagd hoe het komt dat u gelet op deze informatie dacht dat u veilig zou zijn. Wederom geeft u een antwoord dat niet overtuigt. Zo herhaalt u dat jullie het niet serieus namen en slechts dachten dat het een stuk papier was dat jullie was toegestuurd. Pas wanneer de taliban iemand gevangen neemt, neemt men hen serieus. Toen ze uw broer gevangennamen, namen jullie hen serieus (CGVS p. 17). Uw verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen. Dat u enerzijds verklaart dat er constant slachtoffers vielen door de daden die de taliban pleegden en u een grote angst voor hen kende, maar anderzijds zegt dat u dacht veilig te zijn omdat de overheid daar actief was, strookt niet met elkaar. Uw onlogische verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat uw verklaringen op de DVZ en tijdens uw onderhoud op het CGVS betreffende het tijdstip van de moord op uw broer niet overeenkomen. Zo zei u op de DVZ dat uw broer twintig dagen na de eerste dreigbrief werd vermoord (CGVS vragenlijst 5).

Tijdens uw vrij relaas op uw persoonlijk onderhoud zegt u dat uw broer twee à drie dagen na het krijgen van de eerste dreigbrief werd vermoord (CGVS p. 12). Wanneer u op dit verschil in verklaringen wordt gewezen, herneemt u de verklaring die u op de DVZ aflegde. U zegt dat uw broer twintig dagen na het verkrijgen van de eerste dreigbrief werd vermoord. U wordt erop gewezen dat u tijdens uw vrij relaas zei dat uw broer twee à drie dagen later werd vermoord. U herhaalt slechts dat hij twintig dagen later werd vermoord (CGVS p. 18). Het is opvallend dat u zonder verdere uitleg te verschaffen, uw verklaringen slechts opnieuw aanpast. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het vreemd dat u na het schietincident op uw veld niet bij de politie ging informeren over wat er was gebeurd. Wanneer u wordt gevraagd waarom niet, zegt u dat u het niet weet. U vroeg evenmin aan uw broer of hij meer informatie had verkregen over wat er was gebeurd. Dit is eveneens vreemd. U hoorde slechts geruchten dat er twee talibanstrijders om het leven kwamen (CGVS p. 14). U weet niet of er nog andere gewonden vielen (CGVS p. 15). Dat u slechts voldoening zou nemen met geruchten maar zich niet verder nergens meer zou hebben geïnformeerd hierover is vreemd (CGVS p. 14). Dit is des te meer vreemd gezien u zelf, als getuige, betrokken was en gezien was geweest door de taliban (CGVS p. 12). Uw verklaringen zijn weinig aannemelijk en getuigen niet van een doorleefde ervaring. Ook deze elementen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is ook het gedrag van de taliban zelf eigenaardig. Zo is het eigenaardig dat de taliban in het geheim een bom wilden plaatsen, maar dat ze hier dusdanig lang over deden dat ze er ongeveer een half uur later, wanneer de politie aankwam, nog steeds waren. Dit kan worden geconcludeerd uit het feit dat uw veld tien tot vijftien minuten te voet van uw huis lag en de politie tien minuten nadat u hen had gebeld geweerschoten op de talibanstrijders afvuurde (CGVS p. 6 en p. 14). Dat de taliban tegen het ochtendgloren een geheime en verboden operatie op een dusdanig inefficiënte manier zou aanpakken is opmerkelijk. Dit is des te meer zo gezien de autoriteiten aanwezig waren in de regio rondom uw dorp en de taliban voortdurend risico liep jegens hen (CGVS p. 9–11 en 13). Deze elementen doen daarom ook verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit en Afghaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de taskara van uw vader en broer. De dreigbrieven die u kreeg hebben betrekking op de door u voorgehouden beschuldiging en bedreiging door de taliban. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De dreigbrieven kunnen slechts dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat bij u niet het geval is. Bovenstaande geldt eveneens voor de brief van alijs. Het document van uw school heeft geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas, waardoor het de gedane vaststellingen –namelijk dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming– niet kan wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsverovering door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land.

Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en

Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van “art. 48/3 Vw., van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel)”.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“1. Het CGVS stelt: [...]

Verzoeker en zijn broer werden eerst bij brief bedreigd door de taliban. Korte tijd later werd de broer ontvoerd door gemaskerde mannen. Het was onmiddellijk duidelijk dat dit de taliban was. Zij ontvoerden en vermoordden meerdere mensen per dag. Het was niet mogelijk om actief naar de ontvoerde persoon te zoeken. Indien verzoeker en zijn familieleden zelf zouden op zoek gaan, was er een grote kans dat zij ook zouden ontvoerd of vermoord worden door de taliban.

Daarnaast wisten verzoeker en familieleden bijna zeker dat hij vermoord was. Dit was omdat ze reeds als verraders werden bestempeld door de taliban. De ontvoering was een represaille voor het verraad.

Gezien de taliban een aanzienlijke macht had in de regio, hadden mensen dan ook schrik van hen.

Hierdoor heeft de winkeleigenaar ook niet veel informatie gegeven.

Verzoeker en zijn familie en zelfs de politie waren machteloos.

2. Het CGVS stelt: [...]

Tijdens het persoonlijk onderhoud (p. 9) werd het volgende gezegd: [...]

Zoals kan gelezen worden waren er enkel geruchten in het dorp m.b.t. wie lid was of sympathiseerde met de taliban. Dit is ook logisch vermits niemand openlijk partij kiest uit schrik voor represailles. Door te zeggen dat hij “niemand kent in het dorp” bedoelt verzoeker dat hij niemand met zekerheid als lid of sympathisant van de taliban kent.

Verzoeker heeft nooit verklaard dat hij de talibanleden in het dorp kent. Hij kent enkel de geruchten hieromtrent.

3. Het CGVS stelt: [...]

Door te zeggen dat de dreigbrief niet serieus werd genomen bedoelde verzoeker dat hij en zijn familie niet onmiddellijk bang werden na ontvangst van de brief.

Verzoeker en zijn broer gingen uit veiligheidsoverweging na de dreigbrieven niet meer alleen naar verlaten velden en veldwegen. Het was evenwel klaarlichte dag toen de broer van verzoeker even naar de winkel ging en ontvoerd werd.

Na de dood van zijn broer werd er een tweede dreigbrief verstuurd en verzoeker vluchtte dan weg uit Afghanistan.

4. Het CGVS stelt: [...]

In het persoonlijk onderhoud (p. 18) heeft verzoeker het volgende verklaard: [...]

Hier maakt verzoeker duidelijk dat hij zich vergist heeft in het vrij asielrelaas en legt uit wat hij bedoelde. Het was wel degelijk 20 dagen na de eerste dreigbrief dat zijn broer werd vermoord. Drie dagen na dat verzoeker de taliban op het veld had betrappt werd de brief verstuurd. Het is niet ondenkbaar dat verzoeker door de zenuwen en stress zich versproken heeft. Verwerende partij dient dan ook rekening te houden met de menselijke vergissingen die verzoeker kan maken. Dit kan iedereen overkomen en een asielverzoek kan louter op grond van een materiele vergissing niet geweigerd worden.

5. Het CGVS stelt: [...]

Opnieuw wordt er geen rekening gehouden met de plaatselijke omstandigheden in het land van herkomst van verzoeker.

Er gebeurden dagelijks schietincidenten tussen de taliban en veiligheidsdiensten. Het schietincident n.a.v. verzoeker was dan ook geen uitzondering. Verzoeker wist dat dit kwam omdat de politie op de hoogte werd gebracht. Schietpartijen waren iets alledaags waardoor verzoeker geen informatie ging vragen aan de politie. Daarenboven was het risicovol voor verzoeker om zich naar een politiekantoor te begeven vermits hij gezien kon worden door de taliban. Het was beter voor hem om uit de buurt van de politie te blijven.

6. Het CGVS stelt: [...]

Uit niks blijkt dat de schietpartij op het veld van verzoeker plaatsvond. De schoten waren hoorbaar voor verzoeker, dit wil echter niet zeggen dat deze werden afgelost op het veld van verzoeker. Het is mogelijk dat de taliban reeds weg was van het veld en dat ze onderweg met de veiligheidsdiensten verwikkeld raakten in een gevecht.

Verzoeker zegt in het persoonlijk onderhoud (p. 14): [...]

Verzoeker geeft zelf ook een mogelijkheid aan waarbij geweerschoten vanop een afstand kunnen afgevuurd worden. Het is hoe dan ook onduidelijk voor hem.

Verwerende partij gaat er van uit dat de schietpartij op het veld plaatsvond, terwijl er geen enkel element is die daarop wijst. Het is dan ook onredelijk op grond hiervan een asielverzoek te weigeren.

Daarnaast zegt verzoeker in het persoonlijk onderhoud dat het niet op klaarlichte dag was. Het was nog voor zonsopgang: [...]

Het is duidelijk dat het onvoldoende licht was vermits de zon nog niet opgekomen was. Daarom was er ook geen risico dat er veel mensen op dat tijdstip voorbij zouden komen.

Uit het voorgaande volgt dat verwerende partij geen rekening houdt met de omstandigheden in Afghanistan. Zij gaat te gemakkelijk ervan uit dat een ontvoering of moord door de taliban zou onderzocht worden door de veiligheidsdiensten. Dit is uiteraard niet het geval vermits er daar een oorlog heerst en er een overvloed aan ontvoeringen en moorden gebeuren.

Voorts verwacht verwerende partij van verzoeker dat hij en zijn familie zelf actie zouden ondernemen na de ontvoering van zijn broer. Dit kan uiteraard niet worden verwacht wanneer zelfs de veiligheidsdiensten de taliban niet kunnen bedwingen.

Ten slotte baseert verwerende partij zich op elementen die helemaal niet gezegd zijn door verzoeker, bvb de bewering dat de schietpartij op het veld van verzoeker aan de gang was, terwijl verzoeker enkel zei dat hij vanuit zijn huis wapengeluiden hoorde.

De rechtsleer omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als [...]

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer [...]

Verzoeker loopt gevaar in Afghanistan. Sinds de machtsvername door de taliban is er een nog groter risico vermits heel het land in macht van taliban is en verzoeker gemakkelijker door hen kan worden gevonden."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 48/4 Vw. en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel)".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"Verwerende partij stelt dat verzoeker geen recht heeft op de subsidiaire bescherming. Volgens verwerende partij is er geen risico op schade door willekeurig geweld meer na de machtsvername door de taliban.

Er is echter een ernstige humanitaire crisis aan de gang in Afghanistan.

Het EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 beschrijft de situatie in Afghanistan: [...]

Ook mediaberichten schrijven over de penibele humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan.

[verwijzingen naar een veelheid aan nieuwsartikelen inzake Afghanistan, afkomstig van diverse media]

Uit bovenstaande rapportering is reeds duidelijk dat er een ernstige humanitaire crisis aan de gang is in Afghanistan.

Daarbovenop komt de aardbeving d.d. 22.06.2022, deze heeft de slechte humanitaire situatie in Afghanistan uitermate verergerd. Een van de regio's die het zwaarst getroffen zijn is Nangarhar, verzoeker is tevens afkomstig van daar.

[verwijzingen naar nieuwsartikelen uit juni 2022 die berichten over de aardbeving in Afghanistan]

Derhalve dient hiermee rekening te worden gehouden. Door de aardbeving heerst er een totale chaos in Nangarhar waar hulpdiensten hulpbehoevenden niet kunnen bereiken. Bovenop de heersende slechte socio-economische situatie komt deze aardbeving als een heuse ramp.

Verzoeker zal bij terugkeer terecht komen in een extreem slechte humanitaire situatie.

Het Hof van Justitie heeft bepaald dat artikel 15 b) van de Europese richtlijn met nr. 2004/83/EU (thans richtlijn 2011/95/EU) overeenstemt met artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009, (GK), Elgafaji t. Staatsecretaris van Justitie). Artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 b) uit bovenvermelde Europese richtlijn.

Daarnaast heeft het EHRM in haar rechtspraak bepaald dat socio-economische of humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de schending van het non-refoulement beginsel (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk).

In zijn noot bij het bovenvermeld arrest Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk d.d. 28.06.2011 stelt Prof. Mr. Hemme Battjes dezelfde zienswijze (BATTJES, H., "Sufi en Elmi. "Geen uitzetting vanwege oorlog en hongersnood", NTMNCJM-Bull., 2012, 73-99): [...]

Het is onbetwistbaar dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is als de situatie in bovenvermeld arrest. De huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is uitermate erbarmelijk en leidt ontegensprekelijk tot een schending van artikel 3 EVRM.

Deze omstandigheden zijn te wijten aan een actor die nu de macht heeft overgenomen in Afghanistan, dit is de taliban. Het is dezelfde situatie als in het arrest van het EHRM Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk waar bepaald werd dat Al Shabaab door zijn handelen verantwoordelijk was voor de hongersnood in Somalië. Sedert de machtsovername van de taliban heeft de overgrote meerderheid van de internationale gemeenschap allerlei sancties opgelegd. Hierdoor is een waardig leven onmogelijk geworden in Afghanistan.

De sancties worden opgelegd door het radicale en extremistische beleid die de taliban voert in Afghanistan. De taliban gaat echter niet over tot toegevingen die zouden leiden tot opheffing van sancties van de internationale gemeenschap.

Bijgevolg is de penibele situatie te wijten aan een actor, een partij of organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst, zoals bepaald wordt in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hierdoor is het gewone risico-criterium van toepassing zoals bepaald in Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk.

Ingevolge het gewone risico-criterium zijn 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' niet gevergd. De 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' zijn enkel gevergd wanneer ziekte, honger of ander lijden te wijten is aan natuurlijke oorzaken zoals droogte en het onvermogen van de staat een oplossing te bieden voor problemen ten gevolge armoede en gebrek aan hulpbronnen.

Uit voorgaande volgt dat het terugsturen van verzoeker een schending van het non-refoulement beginsel zal teweegbrengen.

Bij terugkeer heeft verzoeker het risico om ernstige schade te lopen door ofwel willekeurig geweld ofwel de precare humanitaire situatie in Afghanistan.

Derhalve heeft verzoeker minstens het recht op de subsidiaire beschermingsstatus."

2.2. Bij aanvullende nota van 17 augustus 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 [URL]".

2.3. Bij aanvullende nota van 21 augustus 2023 brengt verzoeker middels URL landeninformatie inzake de situatie in Afghanistan bij:

- EUAA rapport van januari 2023 "Country Guidance: Afghanistan";

- artikel VRT NWS dd. 20.12.2022 *"Taliban in Afghanistan verbieden vrouwen nu ook toegang tot universiteit"*.

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker volgende stukken neer:

- "1. Foto's van de beste vriend van de broer van verzoeker die in het leger zit.*
- 2. Documenten van die vriend die bewijzen dat hij in het leger zit."*

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker stelt dat hij Afghanistan omstreeks juli 2020 heeft verlaten nadat hij problemen kreeg met de taliban, die hem ervan beschuldigden hen te hebben verraden. Verzoeker zou zes talibanstrijders een bom in zijn veld hebben zien plaatsen en vervolgens zijn broer hiervan op de hoogte hebben gebracht. Verzoekers broer zou dan zijn kennis bij de lokale politie hebben verwittigd, waarna agenten naar het veld gingen en een gevecht met de taliban ontstond. Verzoeker zou hierop een dreigbrief van de taliban ontvangen hebben waarin hij en zijn broer beschuldigd werden van verraad. Verzoekers broer werd twintig dagen na ontvangst van deze dreigbrief vermoord door de taliban. Na ontvangst van de tweede dreigbrief, waarin werd geëist dat verzoeker zichzelf zou overgeven aan de taliban, verliet hij Afghanistan. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker naar voren geschoven asielrelaas en zijn voorgehouden vrees.

Na kennisname van de elementen in het dossier sluit de Raad zich aan bij de volgende vaststellingen van verweerder in de bestreden beslissing.

Dienvolgens blijkt:

- het is niet aannemelijk dat verzoeker en zijn familie vernamen dat verzoekers broer ontvoerd was, maar dat zij op geen enkele manier stappen ondernamen om hem te vinden of het hoofd te bieden aan de situatie: (i) de reactie van verzoeker en zijn familie op het nieuws van de ontvoering was louter beperkt tot

huilen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15); (ii) niemand van de familie keerde terug naar de winkeleigenaar, die ooggetuige was van de ontvoering, teneinde meer informatie te verkrijgen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16); (iii) niemand van de familie stapte naar de politie om de ontvoering van verzoekers broer te melden en verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring voor deze nalatigheid, te meer uit algemene informatie blijkt dat de taliban zich ook schuldig maken aan ontvoeringen zonder de persoon in kwestie te vermoorden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 16-17); (iv) verzoeker licht niet aannemelijk toe waarom het geen mogelijkheid was om naar de dorpingen te gaan van wie ze wisten dat ze tot de taliban behoorden om eventueel een overeenkomst te treffen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 9-10, p. 16);

- verzoeker stelt dat ze de eerste dreigbrief niet serieus namen, maar maakt deze stelling in het licht van zijn andere verklaringen over de taliban in zijn dorp (veel veiligheidsincidenten, moorden en ontvoeringen) niet aannemelijk (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11, p. 17); het is onverenigbaar dat verzoeker enerzijds stelt dat er constant slachtoffers vielen door de daden van de taliban en verzoeker een grote angst voor hen kende, maar anderzijds dat hij dacht veilig te zijn omdat de overheid daar actief was;

- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af bij de DVZ en het CGVS aangaande het tijdstip van de moord op zijn broer (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 18);

- het valt niet in te zien dat verzoeker na het schietincident op zijn veld, waarbij hij als getuige betrokken was, noch bij de politie, noch bij zijn broer verder ging informeren over wat er was gebeurd, maar zich tevreden stelde met enkele geruchten die hij hoorde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 14-15);

- verder is niet geloofwaardig dat de taliban in het geheim een bom wilden plaatsen, maar dat ze dit op een zodanig inefficiënte manier zouden aanpakken en hier zodanig lang over deden dat ze ongeveer een halfuur later, wanneer de politie aankwam, nog steeds op het veld aanwezig waren, te meer omdat de autoriteiten aanwezig waren rondom het dorp en de taliban voortdurend risico liepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 9-11, p. 13-14).

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het aanpassen en aanvullen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het geven van *post-factum* verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Mede gelet op wat volgt vormt dit bezwaarlijk een dienstig verweer waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij en zijn broer eerst bij brief werden bedreigd door de taliban, dat zijn broer korte tijd later werd ontvoerd door gemaskerde mannen en dat het onmiddellijk duidelijk was dat dit de taliban waren. Hij geeft voorts aan dat het niet mogelijk was om actief naar de ontvoerde persoon te zoeken, omdat er dan een grote kans dat zij ook zouden ontvoerd of vermoord worden door de taliban. Daarnaast stelt verzoeker dat hij en zijn familie bijna zeker wisten dat zijn broer vermoord was, omdat ze reeds als verraders werden bestempeld door de taliban. Tot slot stelt verzoeker dat de mensen in de regio schrik hadden van de taliban, dat de winkeleigenaar hierdoor niet veel informatie heeft gegeven en dat verzoekers familie en de politie machteloos waren.

Verzoeker gaat met zijn (korte) weergave van het verloop van de feiten in het verzoekschrift voorbij aan zijn uitgebreide verklaringen bij het CGVS en aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande. Verzoeker beroept zich op loutere *post factum* nuanceringen ter verschoning van de vastgestelde onaannemelijkheden in zijn verklaringen. Verzoeker doet hiermee echter geen afbreuk aan de vaststellingen dat (i) in het licht van zijn andere verklaringen, niet aannemelijk is dat zijn familie de eerste dreigbrief niet serieus nam (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), (ii) niet kan worden aangenomen dat verzoekers familie geen stappen ondernam ten gevolge van de ontvoering van verzoekers broer en desgevallend meer informatie zou trachten te verkrijgen bij de winkeleigenaar of zich zou richten tot de politie, en (iii) verzoekers verklaringen over de redenen waarom ze niet naar de politie gingen niet doorleefd overkomen en bovendien uit algemene informatie blijkt dat de taliban zich ook schuldig maken aan ontvoeringen zonder de persoon in kwestie te vermoorden.

6. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij nooit heeft verklaard dat hij de talibanleden in het dorp kent, miskent hij zijn eigen verklaringen bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud. Immers blijkt dat verzoeker heel zijn leven in het dorp woonde (verklaring DVZ, vraag 10; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3) en dat hij verklaarde dat hij in het dorp wist wie tot de taliban behoorde en wie niet (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 10). Het louter ontkennen en aanpassen van zijn verklaringen hieromtrent kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande. Bijgevolg valt niet in te zien, noch licht verzoeker aannemelijk toe, waarom het geen mogelijkheid was om naar de dorpelingen te gaan van wie ze wisten dat ze tot de taliban behoorden om eventueel een overeenkomst te treffen.

7. Verzoeker nuanceert in het verzoekschrift dat hij, door te zeggen dat de dreigbrief niet serieus werd genomen, bedoelde dat hij en zijn familie niet onmiddellijk bang werden na ontvangst van de brief. Hij voegt eraan toe dat hij en zijn broer uit veiligheidsoverweging na de dreigbrieven niet meer alleen naar verlaten velden en veldwegen gingen.

Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen aanpast en aanvult na kennisname van de motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker kan hiermee geen afbreuk doen aan de vaststellingen inzake zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, met name dat hij en zijn familie de eerste dreigbrief niet serieus namen (*"We namen het niet serieus, we dachten dat het gewoon een papier was en dat het gewoon gestuurd is. Wanneer ze iemand gevangennemen, dan nemen ze hen serieus. En dan namen ze mijn broer en dan namen we hen serieus"*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoeker maakte overigens tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding van het feit dat hij en zijn broer uit veiligheidsoverweging na de dreigbrieven niet meer alleen naar verlaten velden en veldwegen gingen. Dit is een loutere *post factum* toevoeging die bijgevolg niet kan worden aangenomen.

8. Wat betreft verzoekers tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en het CGVS aangaande het tijdstip van de moord op zijn broer, stelt hij in het verzoekschrift dat hij zich heeft vergist tijdens het vrij asielrelaas, bevestigt hij dat zijn broer wel degelijk twintig dagen na de eerste dreigbrief werd vermoord en stelt hij dat de brief drie dagen nadat verzoeker de taliban op het veld had betrapd werd verstuurd. Daarnaast meent verzoeker dat niet ondenkbaar is dat hij zich door de zenuwen en stress versproken heeft.

Verzoeker is niet ernstig waar hij stelt zich te hebben vergist aangaande het tijdstip van de moord op zijn broer – een ingrijpende gebeurtenis in het leven van verzoeker. Te dezen dient benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij de coherente verklaringen aflegt aangaande de gebeurtenissen die aan de basis van zijn vertrek uit zijn land van herkomst liggen. Aangezien de dood van verzoekers broer tot de kern van verzoekers asielrelaas behoort, doen verzoekers inconsistente verklaringen omtrent het tijdstip ervan wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en asielmotieven.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij zich heeft vergist en zich door zenuwen en stress versproken heeft, dient opgemerkt dat noch verzoeker, noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud gewag gewezen heeft op een dermate (psychische) problematiek dat verzoeker niet in staat zou zijn om de vragen over de onderwerpen die hij zelf aanbrengt naar behoren en eenduidig te kunnen beantwoorden. Daarenboven brengt elk gehoorgesprek stress en emoties met zich mee, maar de *protection officer* houdt hiermee rekening. Stress is geen aannemelijke verklaring voor de incoherentie betreffende een dermate belangrijke element.

9. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker zich niet informeerde bij de politie of zijn broer aangaande het schietincident op zijn veld, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat er dagelijks schietincidenten gebeurden tussen de taliban en veiligheidsdiensten en dat het schietincident naar aanleiding van verzoeker dan ook geen uitzondering was. Verzoeker legt uit dat dat hij wist dat dit kwam omdat de politie op de hoogte werd gebracht, stelt dat schietpartijen iets alledaags waren waardoor verzoeker geen informatie ging vragen aan de politie en geeft aan dat het daarenboven het risicovol was voor verzoeker om zich naar een politiekantoor te begeven vermits hij gezien kon worden door de taliban.

Waar verzoeker wijst op de alledaagsheid van dergelijke schietincidenten gaat hij eraan voorbij dat het schietincident in kwestie plaatsvond op zijn veld naar aanleiding van wat hij als getuige gezien had. Van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, gezien zijn betrokkenheid bij de gebeurtenissen, zou informeren omtrent dit schietincident op zijn veld. Voor zover wordt aangenomen dat het risicovol was voor verzoeker om zich naar het politiekantoor te begeven, dient erop gewezen dat, niettemin verzoekers

broer een vriend (S.) had bij de politie, verzoeker ook naliel verdere informatie te verkrijgen via zijn broer. Dat verzoeker zich noch bij de politie, noch bij zijn broer informeerde omtrent de gebeurtenissen op zijn veld is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

10. Waar verzoeker in het verzoekschrift opeens poneert dat uit niets blijkt dat de schietpartij op het veld van verzoeker plaatsvond maar dat hij louter heeft gesteld dat hij geweerschoten van op een afstand hoorde, gaat hij eraan voorbij dat hijzelf doorheen het persoonlijk onderhoud heeft voorgehouden en op geen enkel moment heeft aangegeven dat de gebeurtenissen zich niet op zijn veld hadden voorgedaan. Indien het schietincident bovendien niet op het veld van verzoeker, maar elders zou hebben plaatsgevonden, valt niet in te zien dat volgens het voorgehouden relaas de taliban verzoeker en zijn broer in verband zouden brengen met het incident en hen zouden viseren. Dit klemte te meer gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat de autoriteiten aanwezig waren in de regio rondom het dorp, er elke dag gevechten waren tussen de autoriteiten en de taliban, en de taliban voortdurend het risico liepen de autoriteiten tegen te komen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-11, p. 13).

11. Ter terechtzitting legt verzoeker volgende stukken neer: *“foto’s van de beste vriend van de broer van verzoeker die in het leger zit”* en *“documenten van die vriend die bewijzen dat hij in het leger zit”*. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de persoon die wordt afgebeeld op de foto’s en aan wie de badge toebehoort dezelfde persoon is, noch dat deze persoon (of personen) daadwerkelijk de beste vriend is van verzoekers broer. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn broer S. een dorpsgenoot die voor de politie werkt, opbelde (*“Dan mijn broer beide Sardak, hij is van mijn dorp en werkt voor de lokale politie.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), terwijl uit de stukken blijkt dat de persoon afgebeeld op de foto’s en de persoon aan wie de badge toebehoort (S.W.) in het leger zit. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment dat S. de beste vriend van zijn broer was, doch louter dat deze in hetzelfde dorp woonde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 14). De bijgebrachte stukken stemmen niet overeen met verzoekers verklaringen over S. en kunnen de voorgaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas niet doen ombuigen, laat staan de door hem voorgehouden feiten aantonen.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub b* van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 21 augustus 2023 uit landeninformatie inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de voormelde analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan is gesteund. Voor zover verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar nieuwsberichten inzake (de gevolgen van) de aardbeving in juni 2022 in de provincie Nangarhar, kan hieruit niet blijken dat deze situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

15. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 21 augustus 2023 uit landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als - of is dezelfde informatie als - de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	W. MULS
-----------------	---------